raske murre ning kartlikkud mötted sûddant mul koormawad; kardan et surmatund jubba pea kätte on jõudmas. Endised pattud seisawad otsego paksud pilwed mul waimo silma ees; oh, teie ei tea, mis rahhuta miño ing on. Teie ollete üks aus wagga mees, laske mind patto üllestunnistada! wõtke preesstri assemel miño kahhetsemist kuulda!« Jrmahhe wastas: »Kõige essiteks tõutage rõwimist, wargust, tapmist ja muud sûddame kurjust opis mahha jätta, muido ei maksa patto kahhetsemine middagi.« — »Sedda ma tean,« ütles Reinowadder: »laske pattotunnistust mind allustada. Ei tohhi ma teile salgada, kudda kõige lomade wasto, kes praego meie kuñingrigis ellawad, ma paljogi patto ollen teinud. Onno Messikäppa pañin pakko wahhele näppistisse, kus ta nahka pargiti, et kübbara ja kindad pandiks jättis. Kassi petsin walle kelega ire-sõgile, kus ta lingo langedes kibbedat rooska sai ja ühhe silma ärrakautas Nisamõti kaebab kuf Kannussjalg tõt möda; ma rõwisin lapsed tal ja pannin neid nahka. Ka kuñinga lõukoera ja teña sure emanda wasto ollen mitmel puhhul eksinud. Kriimsilm sai miño läbbi mõnda äbbi ning teotust. Agga kassin aeg ei lubba kõik tempusid siin üllestunnistada. Nalja pärrast sõimasin hunti ikka onnoks, ehk me kül koggonist suggulased ei olle. Ükskord — sest on aastad kuus teed — ellasin ma tük aega Ollowerre kirriko liggidal, kus sel ajal paljo kaño olli; seal tulli hunt miño jure ja

immustas kellalömise-ammetid õppida, et kirrikomehhe tenistust saaks. Ma siddusin ta jallad kella-ohhelikko külge kammitsasse ja waña mees akkas lusti pärrast kella ellistama, et kirrikomehhe ammeti selgeks saaks. Rahwas jooksis iggaltpoolt lõpmata kella-ellina peale kokko, leidis hunti kammitsas ja andis teñale wallo et nahk agga suitses, kunni ta wimaks waewaga rahwa käest peasis. Teine kord pallus Kriimsilm mind, et piddin musta judi-mütsi teñale pähhe pannema, sest teñal olli immo möda küllasid kribbokrabbo kaubaga ümber käia. Seal kõrwetasin tullega pä ümbert karwad ärra et nahk kortsus ja hundike wallo pärrast ulgus. Nisamõti õppetasin koera kombel tedda sabbaga kalla püüdma. Ükskord läksime jälle õsel ühhe rikka mehhe aita kiskuma, kus mõned raswased sea kingid rukki salwes ollid. Kriimsilm krapis käppadega seina alla auko, pugges waewaga sisse; agga aidas ei jõudnud mehhike ahnust kelata; sõi ülleliga, paisus jäñedaks kui tine kon, ja ei peasnud eñam kitsast august taggasi. Ma teggin ©ue peal kärra, napsatasin perremehhe silma ees ühhe kaña ja putkasin jooksu; siis läksin aida ette, lassin kaña suust, ja rahwas sai seddawisi hundi jäljed kätte. Oi, seal wirrutati ühtluist wañameest, kunni ta ärraminnestas, iñimesed tedda surnuks piddasid, sabbapiddi aija tahha weddasid ja siis maggama läksid, kui essiteks nõu wõtnud, teisel oñikul hundi kassokat mahha nülgida. Ei tea kui kaua-ta seal roidus seisis

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1120